

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Olgy Stránské a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Heleny Hrubé, Ph.D, ve věci

žalobce: **D. S., IČO X**
sídlem X
zastoupený: advokátem Mgr. Filipem Petrášem
sídlem 2. května 7134, 760 01 Zlín
proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2017, č. j. 060469/2017/KUSK,
sp. zn. 164023/2016/KUSK REG/Gr

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2017, č. j. 060469/2017/KUSK, sp. zn. SZ 164023/2016/KUSK REG/Gr, a rozhodnutí Městského úřadu M. p. B. ze dne 29. 9. 2016, č. j. MMpB-SÚ/8468/16-1270/2016-Hři/2, sp. zn. 1270/2016, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10 200 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám zástupce žalobce Mgr. Filipa Petráše.

Odůvodnění:

1. Žalobce napadl žalobou shora označené rozhodnutí žalovaného (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) a domáhá se jeho zrušení. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu M. p. B. (dále jen „*stavební úřad*“) ze dne 29. 9. 2016, č. j. MMpB-SÚ/8468/ 16-1270/2016-Hři/2, sp. zn. 1270/2016, kterým stavební úřad zamítl jeho žádost o vydání územního rozhodnutí o změně využití území doručenou správnímu úřadu dne 9. 8. 2016. Tato změna měla spočívat v provedení terénních úprav na pozemcích žalobce č. parc. x, x, x, x a x v katastrálním území M. p. B.. Zamítnutí žádosti žalobce správní orgány opřely o závazná stanoviska dotčených orgánů – v případě stavebního úřadu o závazné stanovisko Městského úřadu Č., odboru životního prostředí (dále jen „*dotčený orgán MěÚ*“) ze dne 24. 7. 2015 vydané pod č. j. MUCE 42144/2015 OŽP/Bro, kterým byl vysloven nesouhlas se stavbou z pozice orgánu ochrany přírody a krajiny, v případě žalovaného pak o závazné stanovisko Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen „*dotčený orgán KÚ*“) ze dne 10. 2. 2017, č. j. 017516/ 2017/ KÚSK/OŽP/Št, sp. zn. SZ-017516/2017/ KÚSK/2, kterým bylo nesouhlasné závazné stanovisko dotčeného orgánu MěÚ potvrzeno (dále jen „*závazné stanovisko dotčeného orgánu KÚ*“).

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

2. Žalobce nejprve namítl porušení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 298/2016 Sb. (dále jen „*správní řád*“), neboť napadené rozhodnutí není řádně odůvodněno a žalovaný se v něm nevypořádal s námitkami žalobce. Dále žalobce namítl porušení § 89 odst. 2 správního řádu, neboť žalovaný v rozporu se zásadou dvojinstančnosti správního řízení nepřezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu stanoveném zákonem a podaným odvoláním, a též porušení § 2 odst. 1 správního řádu, protože žalovaný nepostupoval při vydání rozhodnutí v souladu se zákony a ostatními právními předpisy.
3. Dle tvrzení žalobce je nezákonné nejen napadené rozhodnutí a rozhodnutí stavebního úřadu, ale nezákonná jsou i závazná stanoviska. Napadené rozhodnutí stojí na nesprávném právním posouzení věci, nemá oporu v dokazování a je v rozporu se zásadami správního řízení - zásadou zákazu zneužití správního uvážení a zásadou předvídatelnosti. Z rozhodnutí žalovaného není zřejmé, zda a případně jak žalovaný odvolací námitky žalobce posoudil, z jakých skutkových okolností vycházel a jak zjištěné skutečnosti hodnotil. Závazná stanoviska žalovaný převzal do napadeného rozhodnutí, a to bez vypořádání se s jejich nepodloženými a rozpornými závěry a též s námitkami žalobce k těmto závazným stanoviskům. Stavební úřad například nesprávně vyhodnotil rozsah plánovaných terénních úprav a tím i povinnost vykonat zjišťovací řízení dle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění zákona č. 298/2016 Sb., neboť nesprávně uvedl, že výměra dotčených pozemků namísto faktických 2,62 ha je 20,62 ha, přičemž uvedené pochybení žalovaný nenapravit. Správní orgány mimo jiné též nesprávně uzavřely, že na dotčených pozemcích se nachází chráněná fauna a flóra a že jsou zde důvody pro uplatnění požadavku na ochranu rostlin a živočichů, též že z dokumentace žalobce nelze dovodit, jaké

jsou jeho záměry a že proto je vliv záměru žalobce na krajinný ráz významný. Sporné skutečnosti správní úřady buď vůbec nezdůvodnily, nebo je zdůvodnily pouhým obecným odkazem na „znalost okolí a pozemků“. Rozhodování stavebního úřadu je i nepředvídatelné, neboť stavební úřad postupoval zcela odlišně v téměř totožném případě vlastníka bezprostředně sousedních pozemků společnosti L., s.r.o., a to bez toho, že by tento svůj naprosto opačný přístup objasnil. Dotčený orgán MěÚ neuvedl, zda záměr terénních úprav má potenciál narušit některý z aspektů krajinného rázu, ani netvrdil a nedoložil, zda a v čem spatřuje ty významné krajinné prvky, které by znemožňovaly provedení terénních úprav. Pouze uvedl, že vychází ze znalosti okolí a pozemků a na základě toho dovozuje, že by terénní úpravy byly v rozporu s krajinným rázem.

4. Dalším žalobním bodem je tvrzení pochybení žalovaného, který dle názoru žalobce nepostupoval v souladu se zákonnými zásadami posuzování vlivů záměru na krajinný ráz. Území, které zahrnuje i dotčené pozemky, je dle schváleného a platného územního plánu průmyslovou zónou, přičemž v oblasti probíhá hojná stavební činnost. Lokalita, v níž se dotčené pozemky nacházejí, není ojedinělou oblastí. Není zde dochovaná typická struktura zástavby či krajiny, neboť se zde nenachází žádné jedinečné prvky a hodnoty, které by měly být při ochraně krajinného rázu zohledňovány, a to významné krajinné prvky, zvláště chráněná území a kulturní dominanty. Navrhované terénní úpravy ani nemění panoramatický pohled v oblasti a zásah žalobce bude v daném místě únosný a ohraničený. Dotčené orgány nesprávně uvedly, že považují realizaci terénních úprav za nepřijatelnou a v rozporu se zájmy zachování krajinného rázu, protože dle jejich názoru by provedením navrhovaných terénních úprav došlo ke snížení estetické a přírodní hodnoty krajinného rázu v dané lokalitě, k narušení harmonických vztahů v dotčeném krajinném prostoru a k výraznému negativnímu ovlivnění bezprostředního okolí. Uvedený názor nemá opodstatnění, naopak provedené změny budou ohleduplně zapadat do krajinného rázu. Mimo jiné i stavební úřad došel k závěru, že územní plán navrhované terénní úpravy nevyklučuje a považuje je za proveditelné.
5. Jako třetí žalobní bod žalobce uvedl, že má podezření na podjatost stavebního úřadu, neboť stavební úřad je dle jeho názoru ve střetu s jeho zájmy. Dle sdělení společnosti T. a.s. má tato společnost zájem o odkup dotčených pozemků za účelem umístění nového Střediska správy a údržby dálnice pro dálnici X na tyto pozemky. Odkup dotčených pozemků za účelem umístění uvedeného střediska doporučilo i vedení města M. p. B., které v písemné nabídce odkupu poukázalo na soulad uvedeného záměru společnosti T. a.s. se záměry města. K tomuto žalobnímu bodu žalobce připojil dopis Ředitelství silnic a dálnic ze dne 14. 6. 2017.
6. Žalovaný se žalobou nesouhlasil, navrhl ji v plném rozsahu zamítnout. Žaloba, která je dle názoru žalovaného opožděná, je zároveň i nedůvodná. Žalovaný v rozhodnutí stavebního úřadu neshledal žádné vady, které by odůvodňovaly jeho zrušení nebo změnu. Protože důvodem zamítnutí žádosti žalobce stavebním úřadem bylo nesouhlasné závazné stanovisko dotčeného orgánu MěÚ a odvolání žalobce směřovalo proti tomuto závaznému stanovisku, posuzoval napadené závazné stanovisko MěÚ dotčený orgán KÚ, který je potvrdil. Plánovaným terénním úpravám žalobce brání veřejné zájmy definované zákonem č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění zákona č. 319/2016 Sb. (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), přičemž pro absenci souhlasu **dotčených orgánů nelze**

žádosti žalobce vyhovět. Přestože dotčené pozemky jsou dle platného územního plánu „plochy smíšené výrobní – VS“, v lokalitě má být realizována průmyslová výstavba a plánované terénní úpravy lze proto vnímat jako přípravu terénu pro následnou výstavbu, nebylo možné vliv plánovaných terénních úprav na krajinný ráz vyhodnotit jako neutrální, protože žalobce v žádosti nespecifikoval následné využití dotčených pozemků. Žalovaný se shoduje se stanovisky dotčených orgánů ohledně toho, že realizací žalobcem plánovaného záměru by došlo k zásahu do zákonem chráněných zájmů v oblasti druhové ochrany. Stanoviska dotčených orgánů jsou navíc pro správní úřady závazná a v případě, že jsou negativní, nemohou správní orgány žádosti žalobce vyhovět. Pro jednoznačnost věci proto žalovaný upustil v napadeném rozhodnutí od bližšího odůvodnění svého rozhodnutí.

7. V replice k vyjádření žalovaného žalobce namítl, že žalovaný pouze zopakoval to, co uvedl v napadeném rozhodnutí, ale na žalobní body nereagoval. Dále pak žalobce polemizoval s námitkou opožděnosti žaloby.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

8. V první řadě se soud vyjadřuje k námitce žalovaného ohledně opožděnosti žaloby, neboť včasnost žaloby je stěžejní podmínkou řízení. Soud se jí má zabývat nejdříve, respektive jako jednou z prvních, a to zejména z důvodu procesní ekonomie a hospodárnosti řízení.
9. Dle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) lze žalobu proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s. ř. s.) podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem. Podle § 72 odst. 4 s. ř. s. nelze zmeškání lhůty pro podání žaloby prominout.
10. Dle § 40 odst. 1 až 4 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin. Lhůta určená podle měsíců končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty, případně-li přitom poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo státní svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.
11. Napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 15. 5. 2017, lhůta pro podání žaloby činí 2 měsíce od doručení rozhodnutí zástupci žalobce [§ 72 odst. 1 s. ř. s.]. Konec lhůty připadl na sobotu 15. 7. 2017 a dle § 40 odst. 3 s. ř. s. tak bylo posledním dnem pro podání žaloby pondělí 17. 7. 2017. Tento den byla žaloba odeslána a doručena do datové schránky soudu. Žaloba je proto včasná. K nedůvodné námitce žalovaného ohledně opožděnosti žaloby soud dále uvádí, že podáním žalobce ze dne 25. 8. 2017, označeným jako návrh na přistoupení dalšího účastníka, a podáním ze dne 17. 7. 2017 doručeným soudem dne 5. 9. 2017 žalobce pouze odstranil vady původního žalobního návrhu.

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
13. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 s. ř. s.], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.]. Vady, k nimž by byl soud povinen přihlédnout i bez námítky, neshledal.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

14. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:
15. Dne 9. 8. 2016 žalobce doručil stavebnímu úřadu žádost o vydání územního rozhodnutí o změně využití území s tím, že tato změna spočívá v provedení terénních úprav na pozemcích žalobce, a to provedení ozeleněné plochy, která bude tvořena zhutněnou zeminou z výkopů staveb s následným ohumusováním a zatravněním. Terénní úpravy měly být dle žádosti žalobce provedeny na ploše o velikosti 20 620 m² o maximální výšce 5 - 6 m v níže položené části upravované plochy a svahování na okrajích terénních úprav mělo být provedeno v poměru maximálně 1:2,5 m. V této žádosti žalobce dále uvedl, že navržené terénní úpravy jsou přípravou pro budoucí stavby na dotčených pozemcích. Dále žalobce zdůraznil, že již dne 2. 3. 1994 byl jeho právnímu předchůdci, P. c. a.s., schválen stavební záměr a to Územním rozhodnutím o umístění stavby č. j. 99/94/11, přičemž k tomuto záměru bylo dne 13. 1. 1994 pod č. j. EIA-201/3-107/94/Ky vydáno souhlasné stanovisko dotčeného orgánu, a to referátu životního prostředí, Okresní úřad Praha – západ. Žalobce vlastní veškerou dokumentaci k provedení záměru právního předchůdce a má v plánu tento záměr oživit a realizovat. Žalobce též uvedl, že terénní úpravy budou mít pozitivní vliv na životní prostředí, neboť dosud neudržované dotčené pozemky budou výškově a povrchově upraveny tak, aby se lépe udržovaly. Navíc část stávající vzrostlé zeleně bude zachována. Na dotčených pozemcích se nenachází památné stromy a není zde požadavek na ochranu rostlin a živočichů. Navrhované terénní úpravy se nenachází v chráněném území Natura 2000 nebo v památkovém území a není nutné ani zjišťovací řízení a EIA. Navržené terénní úpravy respektují spádování, takže odtokové poměry se v této oblasti nezmění, jsou dodržena i ochranná bezpečnostní pásma rychlostní komunikace a podzemního vedení. Žalobce též zdůvodnil svůj nesouhlas se závazným stanoviskem dotčeného orgánu MěÚ. Dle žalobce jsou závěry dotčeného orgánu MěÚ v rozporu se skutečností a nejsou ani dostatečně odůvodněné. Dotčený orgán MěÚ špatně zhodnotil i rozsah terénních úprav a jejich dopad do krajinného rázu. Navíc závazné stanovisko dotčeného orgánu MěÚ je vůči žalobci diskriminační, neboť ve skutkově zcela obdobné věci byl vydán k žádosti vlastníka sousedních pozemků L., s.r.o., dodatečný souhlas k terénním úpravám, a to rozhodnutím z 28. 1. 2016, č. j. MUCE7272/2016 OŽP/Špa, a rozhodnutím z 6. 6. 2014, č. j. MUCE31499/2014OŽP/Bro. V tomto dodatečném souhlasu dotčený orgán MěÚ výslovně uvedl, že provedené terénní úpravy nejsou zásahem do významného krajinného prvku podle § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny a ani zásahem do krajinného rázu podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny.

16. Žalobce k žádosti o vydání územního rozhodnutí přiložil souhlasná vyjádření dopravního inspektorátu Policie ČR, Krajské správy a údržby silnic Středočeského kraje, projektovou dokumentaci stavby, přičemž dokumentace nebyla podepsána zpracovatelem a nebyla opatřena jeho autorizačním razítkem, dále vizualizaci stavebního záměru a závazné stanovisko dotčeného orgánu MěÚ vydané dle § 154 správního řádu pro účely vydání rozhodnutí podle stavebního zákona. Závazné stanovisko dotčeného orgánu MěÚ obsahovalo kladná vyjádření vodoprávního úřadu, orgánu ochrany ovzduší, orgánu veřejné správy v oblasti odpadového hospodářství, orgánu ochrany zemědělského půdního fondu a ochrany přírody, orgánu státní správy lesů a dále obsahovalo i nesouhlasné závazné stanovisko orgánu ochrany přírody, a to dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny a § 149 správního řádu.
17. Dotčený orgán MěÚ odůvodnil své nesouhlasné závazné stanovisko mimo jiné tím, že záměr, který žalobce předložil, představuje nepřipustný zásah do krajinného rázu a je i v rozporu s podmínkou stanovenou v platném územním plánu. Provedením terénních úprav by došlo ke snížení estetické a přírodní hodnoty krajinného rázu v daném místě, k narušení harmonických vztahů v dotčeném krajinném prostoru a k výraznému negativnímu ovlivnění bezprostředního okolí. Dotčené pozemky náleží mimo jiné k S. b., který je mezofilního charakteru, na dotčených pozemcích dominuje orná půda. V nejbližším okolí dotčených pozemků nejsou sice vymezeny prvky územního systému ekologické stability, významné krajinné prvky ani jiné oblasti, které představují zájmy ochrany přírody chráněné zákonem, i přesto se jedná z hlediska přírodních charakteristik o významnou oblast. Vznikla zde totiž mozaikovitě uspořádaná vegetace tvořená travními porosty, pozůstatky ovocných výsadeb a roztroušenými a zapojenými nálety listnatých stromů a keřů. Tyto vegetační plošky vytváří mozaiku střídajících se mikrobiotopů, které poskytují útočiště a hnízdiště řadě druhů živočichů, zejména drobných savců, ptáků, plazů a bezobratlých, a to včetně těch, jejichž počty rapidně poklesly, nebo i těch, které téměř vymizely - například denní motýli. Velmi významnou dominantou v této lokalitě je několik set let starý dub (*Q. sp.*), který zejména svou velikostí, rozložitostí, větvením a umístěním má vysoký potenciál pro stálý výskyt bezobratlých vázaných na osluněné duby, a to například roháčů a tesaříků, dále i pro stálý výskyt ptáků hnízdících v dutinách i jiných ochránářsky cenných druhů. Navíc při terénních úpravách může dojít k likvidaci významného stanoviště rostlinných a živočišných druhů. Terénní úpravy ovlivní i životní podmínky ponechaných dřevin spjatých především s půdními a hydrologickými poměry, u stromů a keřů v bezprostřední blízkosti svahů násypu může vlivem sesuvu zeminy dojít například k zamezení přístupu vláhy a vzduchu ke kořenové soustavě a přízemním částem kmene. V tom případě by došlo k dlouhodobému strádání dřevin a jejich následnému úhynu. Dotčena bude pravděpodobně i vzrostlá vegetace ve východním a západním směru od dotčených pozemků, která je v platném územním plánu vymezena jako plochy parkové zeleně, a to včetně uvedeného starého dubu. Podle § 3 odst. 1 písm. i) zákona o ochraně přírody a krajiny náleží stávající dřeviny do kategorie dřevin rostoucích mimo les a jsou proto dle § 7 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny chráněny před poškozováním a ničením. Část dotčených pozemků je pohledově exponovaná a je proto třeba klást důraz mimo jiné na vzhled objektů a výjimečně nízkou hladinu emisí a hluku, přesto ovšem žalobce projektovou dokumentaci staveb samotných nepředložil a předložil pouze projekt přípravy plochy. Pokud by navíc žalobce nerealizoval další krok svých tvrzených záměrů, a to výstavbu na terénních

úpravách, došlo by k výše uvedeným negativním zásahům terénními úpravami zcela zbytečně. Dále dotčený orgán MěÚ uvedl, že dotčené pozemky sousedí mimo jiné na jižní hranici s již provedenými terénními úpravami - násypem o maximální výšce cca 6,5 m až 10 m, širší okolí tvoří průmyslová zástavba a plochy orné půdy a trvalých travních porostů, včetně rychlostní komunikace R4. Dotčený orgán MěÚ ve výroku II. svého závazného stanoviska též uvedl, že předložený záměr není zásahem do významného krajinného prvku dle § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody, vymezeného podle § 3 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně přírody, který by vedl k jeho poškození, zničení nebo ohrožení či oslabení jeho ekologicko – stabilizační funkce.

18. Dotčený orgán MěÚ ve svém závazném stanovisku výslovně neuvedl, z jakých podkladů vycházel. Z odůvodnění závazného stanoviska dotčeného orgánu MěÚ pouze plyne, že použil podklady žalobce, respektive jeho žádost včetně přiloženého projektu terénních úprav a Územní plán sídelního útvaru M. p. B..
19. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 29. 9. 2016 žádost žalobce zamítl s poukazem na ustanovení § 92 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 8. 2017 (dále jen „*stavební zákon*“) a § 53 odst. 1 správního řádu, a to z důvodu, že záměr žalobce není v souladu s požadavky uvedenými v ustanovení § 90 písm. e) stavebního zákona. Zdůraznil, že žádosti žalobce nelze vyhovět, protože k předloženému záměru žalobce vydal nesouhlasné závazné stanovisko dotčený orgán MěÚ. Uvedl, že žádost sice neobsahovala další zákonné náležitosti, a to projektovou dokumentaci opatřenou dle § 158 stavebního zákona, vodohospodářskou studii vlivu terénních úprav na odtokové poměry z důvodů zaplavování území, vyjádření správce povodí a vyjádření dotčeného orgánu KÚ ohledně zákona EIA, ovšem žalobce k doplnění o uvedené dokumenty již nevyzýval, neboť musel žádost žalobce zamítnout pro nesouhlasné stanovisko dotčeného orgánu MěÚ.
20. Žalobce podal proti rozhodnutí stavebního úřadu odvolání, kterým napadl zároveň i nesouhlasné závazné stanovisko dotčeného orgánu MěÚ. Uvedl, že poznámka stavebního úřadu o nezbytnosti předložit vodohospodářskou studii vlivu terénních úprav na odtokové poměry není důvodná, protože ze žalobcem předložené projektové dokumentace k terénním úpravám a ze situačního plánu zpracovaného hlavním projektantem Ing. S. jednoznačně vyplývají skutečnosti týkající se vlivu terénních úprav na odtokové poměry. I přesto je připraven požadovanou vodohospodářskou studii nechat zpracovat a též zajistit vyjádření správce P. V., s. p., ke svému záměru. Stejně tak je i nedůvodný požadavek stavebního úřadu na vyjádření ohledně zákona EIA, neboť této povinnosti záměr žalobce nepodléhá. Stavební úřad totiž pouze nesprávně vyhodnotil velikost výměry navrhovaného záměru, protože namísto faktických 2,62 ha uvedl výměru cca 20 ha dotčených pozemků. Nesprávné jsou dle žalobce i závěry negativního stanoviska dotčeného orgánu MěÚ, z důvodů uvedených již v žádosti o územní rozhodnutí, a také proto, že dotčené pozemky již několik let neslouží původním zemědělským účelům. Na dotčených pozemcích se nenachází památné stromy, a proto zde nejsou ani důvody pro zvláštní ochranu rostlin a živočichů. V odvolání žalobce opětovně zdůraznil, že vlastník sousedních pozemků L., s. r. o. již téměř totožné územní práce o mocnosti cca 6,5 m až 10 m provedl, přičemž k těmto úpravám dal dotčený orgán MěÚ svůj výslovný dodatečný souhlas a stavební úřad je dodatečně povolil, a to rozhodnutím ze dne 28. 1. 2016, č. j. MUCE7272 /2016OŽP/Špa, a ze dne 6. 6. 2014, č. j.

MUCE31499/ 20140ŽP/Bro. Provedením těchto úprav vlastníkem sousedních pozemků proto již došlo ke změně estetické a přírodní hodnoty krajiny. Dle dokumentace, kterou žalobce předložil, je dále zjevné, že poměr dosavadního svahování pozemku po terénních úpravách zůstane stejný a je navržen tak, aby co nejméně zasahoval do harmonického měřítka a vztahů v krajině, a dále, že v žádném případě nedojde terénními úpravami či stavbou ke snížení stávající estetické a přírodní hodnoty lokality. Realizace jeho záměru je v souladu s územním plánem a navíc bude mít významný vliv na zaměstnanost v dané lokalitě. Dotčený orgán MěÚ navíc neměl posuzovat krajinný ráz případné teoretické budoucí výstavby, která bude předmětem samostatného posuzování správních úřadů i dotčeného orgánu MěÚ. Žalobce uvedl, že nesouhlasí ani se závěry dotčeného orgánu MěÚ ohledně dotčení i vzrostlé vegetace východním a západním směrem od zájmového území, protože v projektové dokumentaci je výslovně uvedeno, že v rámci navrhovaného řešení terénních úprav bude ponechána část vzrostlé vegetace na okrajích řešeného území ze severní a jižní strany a zejména podél východní strany, kde bude navazovat na budoucí koridor veřejné zeleně. Namítl, že správní orgány porušily Listinu základních práv a svobod, neboť pokud měly za to, že se jedná o zásah do krajinného rázu, měly s ohledem na hospodářský zájem a možný ekonomický přínos v lokalitě navrhnout podmínky, za kterých by bylo možné daný závěr schválit. Tím, že stavební úřad povolil téměř shodný záměr vlastníka sousedních pozemků, přičemž při posuzování jeho žádosti i uvedl, že terénní úpravy nejsou zásahem do významného krajinného prvku podle § 4 odst. 2 ani krajinného rázu podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, bylo vůči žalobci postupováno diskriminačním způsobem a byla i porušena zásada zákazu zneužití správního uvážení.

21. Žalobce poukázal dále na závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 A 83/2002 vyjadřujícího se k pravomoci orgánu ochrany přírody a krajiny k vydání ne/souhlasu se zásahem do krajinného rázu podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny a sp. zn. 7 As 52/2009, podle nějž jsou změny ve využití území v průběhu času přirozenou součástí vývoje lidské společnosti a jednotlivci jim a priori nemá právo bránit.
22. Žalovaný spisový materiál postoupil v souladu s ustanovením § 149 odst. 3 správního řádu dotčenému orgánu KÚ k potvrzení nebo změně předmětného závazného stanoviska dotčeného orgánu MěÚ, s poukazem na to, že důvodem zamítnutí žádosti stavebním úřadem bylo nesouhlasné stanovisko dotčeného orgánu MěÚ a odvolání směřovalo proti citovanému závaznému stanovisku.
23. Dotčený orgán KÚ vydal dne 10. 2. 2017 závazné stanovisko, kterým zcela potvrdil posuzované stanovisko dotčeného orgánu MěÚ. Dotčený orgán KÚ poukázal na závěry dotčeného orgánu MěÚ, s tím, že s těmito závěry se zcela ztotožňuje, dále zdůraznil, že postup i zjištění dotčeného orgánu MěÚ jsou správná. Žalobce nespecifikoval následné využití dotčených pozemků, a proto nelze z pohledu zjevné kumulace vlivů s případnou zástavbou vyhodnotit vliv na krajinný ráz jako neutrální. Z pohledu ochrany krajinného rázu výrazně narušuje harmonické měřítka a vztahy v krajině likvidace dřevin rostoucích mimo les na dotčených pozemcích, též i zvýšení terénu, a uvedené je proto zřejmým negativním zásahem do krajinného rázu. Lokalita poskytuje vhodné prostředí pro širokou škálu živočichů a je proto velice pravděpodobné, že realizaci plánovaného záměru by došlo k zásahu do zákonem chráněných zájmů v oblasti druhové ochrany. Pokácení vzrostlých dřevin a násyp o mocnosti 5 až 6 metrů na ploše 20 620 m² by snížilo estetickou a přírodní

hodnotu lokality. Názor dotčeného orgánu KÚ, že terénní úpravy estetickou a přírodní hodnotu krajinného rázu změní, vychází z jeho znalostí a poznatků v obdobných řízeních. Posoudit, zda realizaci plánovaného záměru dojde nebo by mohlo dojít ke snížení hodnoty krajinného rázu může dotčený orgán, a proto je jeho souhlas k žádosti žalobce nezbytný. Zohlednění hospodářského sociálního zájmu obyvatel v dané oblasti, tj. zaměstnanost v dané lokalitě, není z pohledu zákona o ochraně přírody a krajiny veřejným zájmem, který by převažoval nad zájmy ochrany přírody a krajiny. K námitce žalobce ohledně diskriminačního jednání dotčený orgán KÚ ve svém závazném stanovisku sdělil, že námitka žalobce týkající se již realizované navážky na pozemku sousedícím s projednávanou lokalitou není předmětem tohoto řízení.

24. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil, přičemž do svého rozhodnutí zcela převzal závěry dotčeného orgánu KÚ. Uvedl, že nezjistil žádné zásadní závady v postupu dotčeného orgánu MěÚ a v rozhodnutí stavebního úřadu, které by odůvodňovaly zrušení nebo změnu rozhodnutí stavebního úřadu. Na základě těchto skutečností a pro jednoznačnost věci proto od bližšího odůvodnění napadeného rozhodnutí upouští.

Posouzení žalobních bodů

25. Dle § 44 odst. 1 stavebního zákona je řízení o žádosti zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení (dále jen „žádost“), došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Jelikož bylo řízení o vydání územního rozhodnutí zahájeno dne 9. 8. 2016, užije se v něm stavební zákon ve znění účinném do 31. 8. 2017.
26. Dle § 3 odst. 1 stavebního zákona terénní úpravou se pro účely tohoto zákona rozumí zemní práce a změny terénu, jimiž se podstatně mění vzhled prostředí nebo odtokové poměry, těžební a jim podobné a s nimi související práce, nejedná-li se o hornickou činnost nebo činnost prováděnou hornickým způsobem, například skladovací a odstavné plochy, násypy, zavážky, úpravy pozemků pro zřízení hřišť a sportovišť, těžební práce na povrchu.
27. Dle § 80 odst. 1 stavebního zákona rozhodnutí o změně využití území stanoví nový způsob užívání pozemku a podmínky jeho využití. Dle odst. 2 téhož ustanovení stavebního zákona rozhodnutí o změně využití území vyžadují terénní úpravy podle § 3 odst. 1.
28. Podle § 4 odst. 2 stavebního zákona vydávají dotčené orgány pro vydání rozhodnutí podle tohoto zákona závazná stanoviska na základě zvláštních právních předpisů, která nejsou samostatným rozhodnutím ve správním řízení, nestanoví-li tyto zvláštní právní předpisy jinak.
29. Úkon, kterým nadřízený orgán dotčeného orgánu potvrdí nebo změní závazné stanovisko, je z hlediska obsahu i formy opět závazným stanoviskem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 4 As 241/2014 - 30, č. 3214/2015 Sb. NSS).
30. Závazná stanoviska vydaná dle § 149 správního řádu nejsou rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s. ř. s., neboť sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti. Soudní přezkum jejich obsahu je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod umožněn až v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst.

2 s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113, Sb. NSS č. 2434/2011).

31. Dle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
32. Podle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží.
33. Protože pro výrok rozhodnutí správního orgánu jsou stanoviska dotčených orgánů závazná, je nezbytné (zejména v případech, kdy je závazné stanovisko negativní), aby jeho obsah alespoň v základní rovině odpovídal požadavkům kladeným na správní rozhodnutí. Jedině tak je totiž možné ve správním soudnictví přezkoumat zákonnost závazného stanoviska jakožto úkonu správního orgánu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150, č. 2381/2011 Sb. NSS).
34. Z výše uvedeného plyne, že nelze vyhovět žádosti žalobce v případě, že dotčené orgány nevydaly kladné závazné stanovisko k žádosti. Správní akt vydaný dotčeným orgánem je závazným stanoviskem ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Podle odstavce 3 tohoto ustanovení ve znění do 30. 7. 2017 neprovádí správní orgán, v tomto případě stavební úřad, další dokazování a žádost zamítne, jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko dotčeného orgánu, které znemožňuje žádosti vyhovět. Obsah závazného stanoviska dotčeného orgánu je proto závazný pro výrokovou část rozhodnutí stavebního úřadu a neplatí pro něj zásada volného hodnocení důkazů podle § 50 odst. 4 správního řádu, a to i přes to, že se jedná toliko o podklad pro vydání rozhodnutí (tzv. subsumovaný správní akt). V případě, že je proti rozhodnutí stavebního úřadu podáno odvolání, v jehož rámci je napadána zákonnost závazného stanoviska dotčeného orgánu, musí správní orgán rozhodující o odvolání postupovat dle § 149 odst. 4 správního řádu a vyžádat si potvrzení či změnu závazného stanoviska od nadřízeného dotčeného orgánu. Závazné stanovisko dotčeného orgánu potvrzené závazným stanoviskem nadřízeného orgánu již nelze jakkoliv dále změnit ani formálně doplňovat, a to s výhradou provedení přezkumného řízení ve věci potvrzujícího závazného stanoviska nadřízeného orgánu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009 – 63 a také rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2017, č. j. 46 A 117/2015-60). Žalovaný se proto v rámci odvolacího řízení správně obrátil na nadřízený dotčený orgán KÚ, od kterého si vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska dotčeného orgánu MěÚ.
35. Správní řád ani stavební zákon nevytvářejí procesní předpoklady pro to, aby po potvrzení či změně závazného stanoviska nadřízeným dotčeným orgánem, učinil dotčený orgán

jakýkoliv další formální výstup reagující na novou argumentaci žalobce a důkazy, které předložil. Proto dotčené orgány nemohly vydat další navazující rozhodnutí, ve kterém by reagovaly na dodatečné námitky žalobce a navrhované důkazy vyvracející správnost jejich závazných stanovisek. Je třeba též zdůraznit, že argumentaci a důkazní prostředky vztahující se k závěrům dotčeného orgánu není schopen (z hlediska odborného) ani oprávněn (z hlediska kompetenčního) posoudit stavební úřad. V případě dodatečných námitek a předložení dalších důkazů je proto na stavebním úřadu, aby si v rámci naplnění zásady vzájemné spolupráce opatřil od dotčeného orgánu vyjádření, které bude představovat odborný podklad pro vypořádání další argumentace žalobce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008 – 126, rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2017, č. j. 46 A 117/2015-60. Závazná stanoviska měly tedy správní orgány k dispozici. Z těchto závazných stanovisek ovšem není mimo jiné zřejmé, jakou argumentaci žalobce použil, jaké důkazní prostředky dotčenému orgánu předložil či navrhl a není z nich ani zřejmé, z jakých podkladů dotčené orgány vycházely. Není tedy ani zjevné, zda již před dotčeným orgánem MěÚ žalobce tvrdil a dokládal odlišný postup dotčeného orgánu v případě vlastníka sousedních pozemků.

36. Žalovaný nebyl oprávněn hodnotit odvolací námitky napadající závazné stanovisko dotčeného orgánu MěÚ, které bylo potvrzeno dotčeným orgánem KÚ. Proto z hlediska požadavků kladených na přezkoumatelnost rozhodnutí o odvolání stačilo žalovanému odkázat na tato závazná stanoviska, včetně případných doplňujících sdělení dotčených orgánů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016 – 65). Žalovaný nemůže interpretovat obsah závazného stanoviska nebo jeho odůvodnění doplňovat. Těžiště přezkoumatelnosti rozhodnutí ve vztahu k odvolacím námitkám týkajícím se závazného stanoviska se přenáší na posouzení přezkoumatelnosti potvrzujícího závazného stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu (viz například rozsudek Krajského soudu v Praze z 19. 12. 2017, č. j. 46 A 117/2015-60).
37. Soud se proto prvotně zabýval tím, zda existence negativního závazného stanoviska dotčeného orgánu byla jediným důvodem, pro který byla žádost stavebníka zamítnuta, nebo zde byly i důvody další. Přestože stavební úřad ve svém rozhodnutí poukazuje i na nepředložení dalších listin nezbytných pro vyhovění žádosti žalobce, oba správní úřady specifikují jako důvod svého zamítavého rozhodnutí negativní závazné stanovisko dotčeného orgánu. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě též nenamítá, že důvodem zamítnutí žádosti žalobce byly i jiné skutečnosti než negativní závazné stanovisko dotčeného orgánu. Soud má proto za to, že je nezbytné z této skutečnosti vycházet, tj. že jediným důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce bylo negativní stanovisko dotčeného orgánu.
38. V rámci přezkumu závazného stanoviska dle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. přezkoumává soud závazné stanovisko pouze v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, a to tak, že posuzuje pouze jeho zákonnost, nikoliv též věcnou správnost (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016 – 65 i ze dne 31. 7. 2018, č. j. 1 As 2/2018-37). Přezkoumávání věcné správnosti závazného stanoviska je vyloučeno z důvodu, že při vydání závazného stanoviska se v širším rozsahu uplatní správní uvážení, přičemž v těchto případech zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci správní orgán rozhoduje. Správní uvážení podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda

premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48 i rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2017, č. j. 46 A 2/2018-37). V případě soudního přezkumu správního uvážení tak soud nemůže nahradit správní uvážení správního orgánu svým vlastním uvážením, ale posuzuje, zda nedošlo ke zneužití či vybočení z mezí správního uvážení a zda se správní orgán dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 As 155/2015 – 35).

39. V návaznosti na shrnutý rámec přezkumu závazného stanoviska, jako podkladového úkonu dle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s., se soud zabýval žalobními body napadajícími přezkoumatelnost a zákonnost závazného stanoviska dotčeného orgánu a jeho nadřízeného orgánu.
40. K námitce nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska dotčených orgánů soud uvádí, že zejména dotčený orgán MěÚ ve svém závazném stanovisku vymezil obecně aspekty, k nimž je třeba při vydávání stanoviska ke změně využití území přihlídnout. Dotčený orgán MěÚ zdůraznil nezbytnost posuzovat změnu využití území z hlediska zákona o ochraně přírody a krajiny, zejména zda její realizací nedojde k nezákonnému zásahu do krajinného rázu specifikovaného v § 12 odst. 1 tohoto zákona, zda mimo jiné nedojde k porušení zákonem o ochraně přírody a krajiny chráněných přírodních charakteristik, především z pohledu obecné ochrany rostlin a živočichů (§ 5 zákona), volně žijících ptáků (§ 5a zákona), dřevin rostoucích mimo les (§ 7 zákona) a též dominantních znaků krajinného rázu. Dotčený orgán MěÚ tedy tímto vymezil rámec, v němž se při posuzování žádosti žalobce pohyboval.
41. Soud se ovšem neztotožňuje se stanoviskem dotčených orgánů, že je zcela na dotčeném orgánu, zda bude závazné stanovisko kladné či záporné. Je nezbytné přihlídnout k tomu, že pojem „narušení krajinného rázu“ je právním pojmem neurčitým a že výklad neurčitého právního pojmu není totéž, co správní uvážení (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016, č. j. 3 As 86/2014-49). Dle uvedeného rozsudku zákonodárce v § 12 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny stanoví interpretační vodítko pro tento právní pojem „narušení krajinného rázu“, a to tak, že činí příkladný výčet jeho charakteristických znaků, tj. přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti, i uvádí jeho konkrétní prvky, pomocí kterých mají být zachovány významné krajinné prvky, zvláště chráněná území, kulturní dominanty krajiny, harmonická měřítko a vztahy v krajině. Hodnocení, zda, případně do jaké míry může určitý záměr zasáhnout do krajinného rázu tak, že ho změní, je čistě otázkou dokazování. Dotčené orgány by proto měly dokazovat, čím je území, které má být záměrem změněno, specifické a co je činí z hlediska přírodního, kulturního a historického výjimečným, jedinečným a hodným zvláštní ochrany. Poté se dotčené orgány mají zabývat tím, do jaké míry tyto významné krajinné prvky, zvláště chráněná území, kulturní dominanty krajiny, harmonické měřítko a vztahy v krajině budou negativně dotčeny změnou daného území a do jaké míry je toto negativní ovlivnění únosné. Při posuzování změny krajinného rázu je tak nutné vedle sebe hodnotit stav, pro nějž se

určitá krajina či její část stala jedinečnou, a to ať z hlediska přírodního, historického, architektonického či jiného, a stav, jak bude vypadat po provedené změně území.

42. Jak soud již v tomto odůvodnění uvedl, úkolem soudu ve správním soudnictví není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním. Úkolem soudu je přezkoumat zákonnost napadeného správního rozhodnutí a řízení, jež jeho vydání předcházelo. Uvedený úkol soud splní, jestliže posoudí, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, respektive zda řádně a úplně zjistil skutkový stav a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o interpretaci neurčitěho právního pojmu, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 10 as 252/2015-77).
43. Po posouzení závazných stanovisek dotčených orgánů dospěl soud k závěru, že dotčené orgány v závazných stanoviscích nedostatečně odůvodnily své závěry. Není mimo jiné zřejmé, z jakých konkrétních skutečností při posuzování žádosti žalobce vycházely, na základě jakých podkladů dospěly k závěru, že realizací plánovaného záměru velice pravděpodobně dojde k zásahu do zákonem chráněných zájmů v oblasti druhové ochrany. Nejsou například přezkoumatelné závěry dotčeného orgánu MěÚ ohledně výrazného narušení harmonického měřítka a vztahů v krajině likvidací dřevin na dotčených pozemcích a plánovaným zvýšením terénu. Není též zřejmé, z čeho dotčený orgán MěÚ usoudil, že na dotčených pozemcích se nachází částečně neudržovaný ovocný sad, neboť souhrnná technická zpráva, kterou žalobce doložil ke své žádosti, hovoří pouze o výskytu ovocných stromů. Nelze ani přezkoumat další tvrzení dotčeného orgánu MěÚ – například závěry týkající se výskytu fauny a flory na dotčených pozemcích. Tvrzení dotčených orgánů, že své závěry opírají o znalosti a poznatky v obdobných (a blíže nespecifikovaných) řízeních a že z úřední činnosti jsou jim určité skutečnosti známy, nemůže obstát. Správní orgán nemusí sice uvádět zdroj, z něhož se dozvěděl o existenci obecně známé skutečnosti, ovšem musí uvést, ze které jeho konkrétní úřední činnosti či postupu jsou mu známy tzv. úřední skutečnosti. Pokud správní orgán čerpá určitá fakta z určitých rozhodnutí nebo spisů, může jít dle jejich povahy o skutečnosti úředně známy, ovšem v takovém případě musí být tato rozhodnutí či spisy jednoznačně označeny (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2017, č. j. 7 As 324/2016 – 29).
44. V projednávané věci žalovaný nedostatečně odůvodnil své skutkové závěry a svá stanoviska ke sporným otázkám týkajícím se skutkového závěru nikterak nepodložil. S námitkami žalobce se žalovaný vypořádal pouze částečně, případně se s nimi nevypořádal vůbec. Žalovaný se například nevypořádal ani částečně s námitkou žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti závazných stanovisek dotčených orgánů a též ohledně nedůvodného odlišného posouzení žádosti žalobce a žádosti vlastníka sousedních pozemků. Odkaz žalovaného, že rozhodnutí ve věci sousedního vlastníka není předmětem tohoto řízení a žalovaný se k této námitce nebude věcně vyjadřovat, je tak zcela nesprávný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2004, č. j. 2 Afs 47/2004 – 83, publikovaný pod č. 398/2004 Sb. NSS). Žalovaný se také zcela nedostatečně vypořádal s námitkami žalobce, že se na dotčených pozemcích nenachází chráněná fauna a flóra, že se zde nenacházejí významné krajinné prvky, které by znemožňovaly provedení terénních úprav a že zde nejsou důvody pro uplatnění požadavku na ochranu rostlin a živočichů. Nedostatečné je též vypořádání žalovaného s námitkou žalobce ohledně vlivu záměru na podzemní vody. Dále

soud uvádí, že přestože žalovaný uvedl správnou výměru dotčených pozemků, výslovně nenapravit pochybení stavebního úřadu ohledně tvrzené nezbytnosti posoudit záměr žalobce z hlediska zákona EIA. Judikatura sice připouští, že se odvolací orgán může toliko ztotožnit s důvody prvostupňového rozhodnutí, aniž by další argumentací vyvracel odvolací námitku (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 1 As 287/2015 – 51, a rozsudek ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25), to je však možné pouze tehdy, jestliže již odůvodnění prvostupňového rozhodnutí poskytuje úplnou odpověď na výtky odvolatele. Tak tomu ovšem v daném případě není. Žalovaný tak porušil § 89 odst. 2 správního řádu a § 68 odst. 3 užitý na základě § 93 odst. 1 správního řádu.

45. K další námitce žalobce, že dotčené orgány i stavební úřad mají být ve správním řízení nápomocny žadateli, přičemž s touto námitkou žalovaný opakovaně nesouhlasil, soud uvádí. Dotčené orgány posuzují konkrétní žádost a vyjadřují se k ní. Zásada vstřícnosti a hospodárnosti ovšem žádá, aby tam, kde by žádosti bylo možné vyhovět na základě dílčích úprav, dotčené orgány v nesouhlasném stanovisku, nebo ještě lépe před jeho vydáním, daly žadateli najevo, jaké úpravy by patrně umožnily záměr v upravené podobě z jejich hlediska odsouhlasit. To pak platí o to více, pokud žadatel takový požadavek výslovně uplatní v odvolacím řízení. V takové situaci přezkoumatelnost závazného stanoviska nadřízeného orgánu vyžaduje, aby v něm bylo uvedeno, zda by po úpravách, případně i jakých, bylo možno žádosti vyhovět.
46. K námitce žalobce ohledně uvedení nesprávné velikosti dotčených pozemků, a v důsledku toho nesprávného závěru dotčeného orgánu MěÚ i stavebního úřadu ohledně povinnosti provádět zjišťovací řízení dle zákona EIA, soud uvádí. Tato námitka žalobce je důvodná. Dotčený orgán MěÚ i stavební úřad skutečně nesprávně uvedly rozsah dotčených pozemků, a to cca 20 ha, a tím nesprávně vyhodnotily nezbytnost provádět zjišťovací řízení dle zákona EIA. Žalovaný se s touto odvolací námitkou žalobce výslovně nevypořádal, pouze ve svém rozhodnutí a též ve vyjádření k žalobě uvedl správný rozsah dotčených pozemků.
47. K námitce možné podjatosti stavebního úřadu vznesené žalobcem v žalobě soud uvádí, že tuto námitku neshledal důvodnou. Podle § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. K citovanému ustanovení se v usnesení ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 – 119 vyjadřoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu a dospěl k závěru, že *„v případech, kdy rozhoduje úředník územního samosprávného celku ve věci, která se přímo nebo nepřímo týká tohoto celku, není a priori vyloučen z rozhodování pro svoji 'systémovou podjatost', avšak je u něho dáno 'systémové riziko podjatosti', kvůli němuž je třeba otázku jeho případné podjatosti posuzovat se zvýšenou opatrností oproti věcem, které se zájmů územního samosprávného celku nijak nedotýkají. (...) [D]ůvodem pochyb o nepodjatosti úřední osoby je její zaměstnanecký poměr k územnímu samosprávnému celku v případě, že se rozhoduje ve věci týkající se přímo nebo nepřímo tohoto územního samosprávného celku tehdy, je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být její postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky“*. Rozšířený senát dále konkretizoval, že důvody

k takovému podezření mohou být například jevy v politické či mediální sféře, jež předcházejí příslušnému správnímu řízení nebo je doprovázejí a naznačují zvýšený zájem o výsledek řízení ze strany osob schopných ovlivnit jednání územního samosprávného celku jako zaměstnavatele úřední osoby. Pozornost je třeba věnovat kupříkladu také samotné povaze a podstatě rozhodované věci, její kontroverznosti či politickému významu. Na druhé straně však dle rozšířeného senátu zpravidla nebude signálem nadkritické míry „systémového rizika podjatosti“ samotný fakt, že rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku bude mít dopad na tento celek. Důvodem k pochybám o nepodjatosti úředníka zpravidla nebude samotná skutečnost, že např. jím vydané stavební povolení se dotkne majetkových či jiných zájmů obce, v níž bude stavba uskutečněna, půjde-li o běžné, obecně vzato nekontroverzní a v měřítkách daného územního celku ve své podstatě nevýznamné dotčení. Soud po zvážení tvrzení žalobce a jím předloženého listinného důkazu dospěl k závěru, že souzená věc nespadá mezi ty případy, v nichž je třeba otázku případné podjatosti posuzovat se zvýšenou opatrností, neshledal přítomnost takových okolností, jež by svědčily o překročení oné kritické míry systémového rizika podjatosti, na kterou poukazoval rozšířený senát. Námitku možnosti podjatosti stavebního úřadu tak shledal za nedůvodnou.

48. K tvrzením žalobce v replice k vyjádření žalovaného ohledně nevyhovění jeho žádosti o zaslání závazného stanoviska dotčeného orgánu KÚ a též námitkou žalobce ohledně podjatosti Ing. Š. se soud nezabýval, neboť se jedná o opožděné žalobní body. Vyjádření obsahující tyto námitky žalobce bylo soudu doručeno po uplynutí zákonné lhůty pro podání žaloby.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

49. Soud na základě uvedených skutečností výrokem pod bodem I zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost a podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť je založeno na stejném nesprávném postupu (respektive na nezákonném stanovisku dotčeného orgánu), přičemž podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud dále vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Soud upozorňuje, že v dalším řízení je žalovaný (a s ním i stavební úřad a zejména dotčené orgány) podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu vyjádřeným v tomto rozsudku. Mimo jiné je nezbytné v novém závazném stanovisku dotčeného orgánu MěÚ objasnit skutkový stav, nepředjímat realizaci záměru nad rámec žádosti, nastínit, po jakých úpravách by mohl být záměr přijatelný a uvést konkrétní důvody odlišného přístupu k žalobci ve vztahu k sousednímu záměru.
50. Soud výrokem pod bodem II podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. přiznal žalobci, který byl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladech za zastoupení advokátem, přičemž výše odměny advokáta za zastupování se stanoví dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Zástupce žalobce provedl v souvislosti s tímto řízením tři úkony právní služby dle § 11 advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení, sepsání žaloby a replika ze dne 9. 2. 2018 k vyjádření žalovaného k žalobě. Odměna za jeden úkon právní služby činí částku 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], výše odměny tak činí celkem 9 300 Kč. Vedle odměny přísluší zástupci žalobce rovněž náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z úkonů

právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 900 Kč. Náklady žalobce tak celkem činí 10 200 Kč. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.), a to k rukám zástupce žalobce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitý na základě § 64 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. 5. 2019

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

